

2010. nov. 1. hétfő – Marianna

Zsoltárok könyve 34,19: Közel van az ÚR a megtört szívűekhez, és a sebzett lelkűeket megsegíti.

Erről az ígéről aligha érdemes elméleti dolgokat fejtegetni. Ez az ige bátorít minket, hogy amikor életünk nehéz szakaszba kerül, amikor úgy érezzük, hogy szívünk is meghasad egy bánatban, a lelkünk sebzett és vérzik, akkor is számíthatunk, sőt, akkor még inkább számíthatunk Isten közelségére. Amikor az ember nagyon nyomorult, legtöbbször nincs szüksége szavakra, nem kellene hosszú előadások, elég, ha valaki, akit szeret, mellette van. A 73. zsoltárban olvashatjuk a zsoltáros bizonyágtételét, mikor ezt írja: Isten közelsége oly jó nekem. Bátorít tehát minket ez az ige, hogy ha nehéz helyzetbe leszünk, számíthatunk Isten közelségére. Erről az ígéről azonban a legérdekesebb azok beszámolóját meghallgatni, akik a zsoltároshoz hasonló helyzetben hasonló tapasztalatról számolnak be. Rohanó életmódunk szinte lehetetlenné teszi az egymásra figyelmet, arra pedig végképp nincs időnk, hogy hosszú beszámolókat türelemmel végighallgassunk, melyekben Isten közelségét és segítségét megtapasztaló emberek számolnak be élményükről, sokszor minket untató vagy idegesítő részletességgel. Pedig olyan áldásos ezeket meghallgatni. Olyan építő lehet hallani, hogy Istenünk ma is ugyanúgy közel van, vigasztal, megerősít, mint a bibliai korokban. Atyám, köszönöm, hogy mindig mellettem vagy, amikor pedig nagyon nehéz időket élek, akkor különösen is érzem közelséged. Köszönöm azok beszámolóit, akik ugyanezt megtapasztalták. Adj Uram egymásra figyelmet és türelmet meghallgatni mások hitben való tapasztalatait, hiszen ezek által is erősítjük hitünket.

2010. nov. 2. kedd – Ilka

Sámuel első könyve 1,15: A lelkemet öntöttem ki az ÚR előtt.

Anna gyermekáldásért imádkozik Istenhez, Isten meghallgatja imáját és gyermeke születik a következő évben, ezzel megszűnik gyalázata és megváltozik élete. Nyilván nem ezt az egy imát mondhatta el Anna, de mivel Isten sátorába évente legfeljebb egy alkalommal lehetett neki imádkozni, ez az ima különös jelentőséggel bír. Csak egy mondatát jegyzi le Sámuel könyve Anna imájának, noha megjegyzi, hogy hosszasan imádkozott. Ennek az imának nem annyira a szavai fontosak számunkra, mert ha azok ismerete lenne jelentős, Isten Lelke gondoskodott volna, hogy azok fennmaradjanak. Ennek az imának legfontosabb a mikéntje, erről maga Anna mondja, hogy *lelkemet öntöttem ki az ÚR előtt*. Persze, hogy nem mindegy, hogy milyen szavakkal könyörgünk Istenünkhöz, maguk a tanítványok is elsősorban erre gondolhattak, mikor azt kérik Megváltónktól, hogy taníts minket imádkozni. Az apostol viszont azt mondja, hogy sok kérésünkre nincs válasz a mennyből, nem kapjuk meg, amit kérünk, mert nem jól kérjük, nem helyes az indíték, nem megfelelő a célja a kérésnek. Minden vasárnap elmondjuk, az erdélyi református templomokban az Úr imáját, a bűnvalló imát és a hitvallást. Hogyan imádkozzuk ezeket? A szavak bizonyára a lehető legmegfelelőbbek, de milyen a lelkület? Szívből jön-e minden imánk? Emberek előtt egyre nehezebb kiönteni lelkünket, feltárni egészen szívünket, olyan sok visszaélésről hallunk, talán mi magunk is csalódtunk már bizalmasainkban. Isten előtt viszont nem lehet másként imádkozni. Csak teljes szívvel, teljes őszinteséggel, Őelőtte mindenek meztelenek és leplezetlenek. A közösségben ritkán vállalják testvéreink az imádságot, nem találják a szavakat, nem tudnak szépen fogalmazni, szokták indokolni a némaságot. A belső szobában, csendes imádságaink elmondásakor legalább jusson

eszünkbe, nem csak a szavak, a fogalmak számítanak. Amikor imádkozom, mindig ezt teyem: kiöntöm lelkem az ÚR előtt.

2010. nov. 3. szerda – Győző

Júdás levele 1,24-25: Annak pedig, aki megőrizhet titeket a botlástól, és dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben, ujjongó örömmel: az egyedül üdvözítő Istennek a mi Urunk Jézus Krisztus által: dicsőség, fenség, erő és hatalom öröktől fogva, most és mindörökké. Ámen.

Minél közelebb kerülünk Istenhez, annál inkább felismerjük, hogy Ő munkálkodik mindenkben, és annál inkább imádjuk Őt. Valahol a hitélet határán, vagy talán előtte egy gondolattal, még sokszor azt gondoltuk, hogy mi kell teyünk mindent. Istenért, vagy csak azért, mert hiszünk a jóban, törekednünk kell arra, hogy minél több jót teyünk és minél kevesebbet ártsunk, gondoltuk egykor, gondolja ma is sok ember. Sokszor az egyház egyetlen létjogosultságát ebben látja a világ, hogy akik hisznek, azok között kevesebb a bűnöző, valamivel jobban törekszenek a jóra. Már ezen a szinten jelentkezik a vallásos érzület, legyünk jók és igyekezzünk Istennek is tetszeni, persze, hogy nem sikerül minden parancsot megtartani, de a vallásos ember legalább megpróbálja, legalább némelyiket, legalább időnként. Mindez még nem az újjászületett ember élete. Aki megismeri Istent, a megváltást Krisztusban, az igeien is kezd gondolkodni. Felfedezi, hogy mielőtt én, az ember eldöntöttem volna a nagy változást, a nagy megtérést, Isten már rég kiválasztott, sokféleképpen hívogatott, számos dolgot előre elkészített számomra a megtérés útján, Istennél készen van a megváltás. Aztán még a hitet is, sőt, az akaratot is Ő tudja ajándékként munkálni életünkben. Mi csak hálásak lehetünk az Ő kimondhatatlan szeretetéért. De akkor legalább hálából Neki szenteljük életünket. Most már nem az üdvösségért, nem érdemszerzés céljából, hanem elfogadva az ÚR Isten minden kegyelmét, hálából törekszünk Neki szolgálni, Őt magasztalni. És minden igyekezetünkkel azon vagyunk, hogy hitünket erősítsük, és életünket megjobbítsuk, ahogy azt hitvallásunk fogalmazza. Még ekkor is tovább kell menjünk a hit és a megismerés útján, és felfedezzük, Pál apostollal együtt, hogy nem elég az akarat, kevés a törekvés, erőtlen minden igyekvésünk. Vannak bukdácsolások, botlások, megtorpanások életünkben. Én nyomorult ember, mondja az apostol, mi lesz így, kicsoda szabadít meg, kicsoda őriz meg, hogyan maradhatok meg? Júdás apostol itt írja: az üdvözítő Isten a mi Urunk Jézus Krisztus által őrizhet meg minden botlástól. Még ez is Isten munkája és csodája. Egyre jobban látva, hogy minden az Ő akarata és kegyelmének csodája, mi is azt tehetjük, mint Pál apostol annyiszor, mint Dávid, vagy itt Júdás apostol: magasztaljuk az URat. Neki legyen dicséret, dicsőség mindig, mindenkitől.

2010. nov. 4. csütörtök – Károly

Pál első levele a korintusiakhoz 1,28: Azokat választotta ki az Isten, akik a világ szemében nem előkelők, sőt lenézettek; és a semmiket, hogy semmikké teye a valamiket; hogy egyetlen ember se dicsekedjék az Isten színe előtt.

Jézus korában lenézettek voltak a halászok, megvetettek voltak a vámszedők. Jézus tanítványai ezek közül kerültek ki. A szíriai Naámánt olyan valaki tanácsolja, aki háromszorosan alkalmatlan bármilyen tanácsra: fogoly, kiskorú és leány. A zsidók legnagyobb királya gyermek- és ifjúkorában pásztor volt, ugyancsak lenézett kategória. Jézus első látogatói is pásztorok. Tetszett Istennek, hogy ezen embereket válassza ki egy-egy feladat elvégzésére, hogy eszközök legyenek az Ő hatalmas kezében.

Mióta mindezt tudjuk, azaz csaknem két évezrede, azt tanítjuk hogy nekünk sem kell senkit lenézni, megvetni, alábecsülni, nem ítéldjük meg az embereket bőrük színe, származása, szakmája vagy nemesi rangja szerint. Mindenki egyformán fontos és értékes Istennek, és mi is ugyanígy gondolkodunk, szoktuk hangoztatni. A valóság azonban, talán jó lesz beismerni, nagyon sokszor más. A lenézettek és a semmik az egyházban is néha lenézettek és semmik. Ez minket bűnbánatra kell indítson és változtatásra sarkalljon. Gondolkozzunk el nagyon őszintén azon, hogy melyek a szempontjaink, amikor presbitereket kell válasszunk. Áldott az a közösség, ahol semmilyen más szempont nincs az igében megfogalmazottakon kívül. Kinek milyen feladata van a közösségben? Mely szempontok szerint határoztuk meg a feladatokat és az azokat elvégző személyeket? Csak hálások lehetünk, ha azok az ige szempontjai. Minden emberre úgy szeretnék tekinteni, mint aki Isten választotta lehet, az Úrnak terve lehet az életével, és nekem testvérem lesz a hitben, amikor engedelmeskedik az elhívásnak. Azért pedig külön hálát adok az Úrnak, hogy Ő engem is kiválasztott, noha nem voltam előkelő, nem voltak érdemeim, sem alkalmasságom, hanem minden az Ő ajándéka és kegyelmének csodája.

2010. nov.5. péntek – Imre

Nehémiás könyve 12,43: Isten nagy örömet szerzett nekik. Még az asszonyok és gyermekek is örültek. Messzire elhallatszott, hogy mennyire örülnek Jeruzsálemben.

Öröm, öröm, öröm, háromszor egyetlen versben. Olyan kincsekért is, melyek nem földiek, lehet örvendezni. És nem csak személyes életünk eseményei okozhatnak örömet. Amikor e-világi értékek fölött örvendezünk, kicsit ott van ezekben az is, hogy múlandók és végesek, őrizni kell őket, irigységre adhatnak okot, és még sok más kérdés, gond. A mennyei kincsekkel más a helyzet, azok nem múlandók, nem is végesek, osztással szaporodnak, továbbadva másoknak gyarapszik a miénk is. Nem egy személy öröme csak a mennyei öröm, hanem mindig a közösségé is, meg a mennyei angyalok közösségé is. Az Istenben és Istennel való öröm az igazi, nem lehet hasonlítani a földi örömöcskékhöz. Ez az öröm ajándék. Noha mi engedelmes életünkkel Isten igyekszünk szolgálni és dicsőíteni, mégis, nem munkánk és szolgálatunk jutalma ez az öröm, hanem az Úr ajándéka. Próbálok elképzelni, milyen lehetett az, amikor az egész gyülekezet örvendezése hálaénekekben, dicsőítésekben nyilvánult meg, olyan boldogan dicsőítették az URat, hogy messzire elhallatszott. Kérdezem, van-e ma igazi öröm. Sportesemények látom a győzelem örömét, de az egyre inkább őrzöngés és nem igazi öröm. Sikerek, eredmények hoznak örömet az embereknek, de sokszor ott van mellette a büszkeség, a még többre indító becsvágy, a mások fölé jutás pökhendisége. Nem is akarunk már örömet, elég, ha békén hagynak, ha nagyobb nyomorúság elkerül, elég mindenkinek a maga privát nyomorúsága, ahogyan egyszer fogalmazott valaki. A fogságból hazatért nép Nehémiás vezetésével felépíti vagy kijavítja a város kőfalát, munkába lendül, de még ennél is fontosabb, hogy Isten parancsára teszi, Istenre figyelve és imádkozva dolgozik, hosszú idő után, a fogság, a lelki zsidóság kilátástalansága után ismét akar a közösség, ismét éled a remény, ismét az Úrra figyelnek. Ezért sikerül véghez vinni a javítási munkákat, ünnepet ülni évtizedek ünneptelensége után. És a hálaadás napján megtelik a szívük örömmel, mindenki együtt örvendezik az Úr színe előtt. Istenem, mi már kis örömeket sem nagyon várunk, megfeledkeztünk arról, hogy Nálad van az öröm forrása, és a Veled való közösség igazi örömet jelent. Köszönöm, Uram, hogy örök öröm van Nálad.

2010. nov.6. szombat – Lénárd

Lukács evangéliuma 22,35: És monda nékik: Mikor elküldtelek benneteket erszény, táská és saru nélkül, volt-é valamiben fogyatkozástok? Ők pedig mondának: Semmiben sem.

Jézus küldi tanítványait, nem a tanítványok gondolták jónak, hogy elmenjenek hirdetni Isten Országát. Kérdésem az, hogy a Biblia minden parancsa minden időben minden hívőre alkalmazandó-e? Elég az, hogy Isten valamit mondott, amit a Biblia leír, s mi arra hivatkozva indulhatunk-e? Egyszerűbben, minden időben, minden nép irányába, minden szervezet, vagy személy indulhat és induljon hirdetni az evangéliumot, mert van erre ige? Gyakran hallunk ilyen indoklást, hogy egy misszió, vagy egy tevékenység nem kérdőjelezhető meg, mert van rá ige. Olyan prófétákról is olvasunk a Szentírásban, akiket Isten nem küldött, őket hamis prófétáknak nevezi az ige. Ha pedig valakit indít az ÚR, hogy elmenjen és elvégezzen egy feladatot, ma is így kell-e indulni, semmi nélkül, mint a tanítványok? Nyilván látjuk, sokszor túlszervezünk dolgokat, néha túlbiztosítanánk magunkat, de semmi nélkül indulni, ez-e Isten mai akarata is? Vagy ez a történet tanít minket, nem lemásolni szükséges, hanem megérteni az üzenetet. Diákkoromban volt egy iskolatársunk, egyszer azt értette az igéből, hogy ha két inge van, akkor az egyiket tovább kell adja, és egyetlen rend ruhát hagyott meg magának. Azzal jött órára, azzal ment vasárnap templomba, máskor sétálni, vagy sportolni. Nem tudtuk őt követni példájában, mert nem úgy értettük az igét. A mai ige is azt üzeni nekem, hogy amikor Istennek engedelmeskedem, akkor mindazt megadja, amire szükségem van. Azt, amire valóban szükségem van, azt Ő tudja, amit pedig Ő nem ad meg, vagy nem enged meg, azt nélkülözhetem. A legnagyobb szükségem az Ő közösségére és vezetésére van. Uram, Jézus, szeretném minden nap érteni szavad, megérteni vezetésed, és igyekszem, hogy amit Tőled megérték, azt cselekedjem, abban a biztos hitben, hogy Te előttem jársz, és mindenről gondot viselsz. Míg Neked engedelmeskedem, nincs semmiben fogyatkozásom.

2010. nov.7. vasárnap – Rezső

Ézsaiás könyve 42,10: Énekeljete az ÚRnak új éneket, dicséretet a föld széléig.

A vasárnap az Úr napja, azért nem szombatot ünnepeljük, mert ezen a napon támadt fel a halálból a mi URunk. Minden vasárnap számunkra ünnep, az ÚR ünnepe, Vele töltjük, neki szenteljük, ezen a napon Őt dicsérjük és magasztaljuk. Tényleg így van ez? Máris jönnek a kérdések: mit teszek vasárnap? Egy óra istentisztelet, előtte, utána készülés, út, legyen három. És a többi? Az Úr napja, vagy a pihenés napja? A sporteseményeké, az újságoké, a kiruccanás napja? Amit teszek, és ahol vagyok, az ÚR velem van? Aztán jön a következő kérdés-csoport: mikor és hogyan dicsérem Istent? Gyorsan ellenőrizzem: mikor dicsértem utoljára Istent? Nos? És a templomi énekeken kívül, mikor? Ma az ige erre szólít, hogy az URat magasztaljam. Énekkal is. Hálaénekekkel, zsoltárokkal, dicsérekkel. Sok olyan ige van a Bibliában, mint ez is, amit mindenki megért, könnyen át is siklunk felette. A nehezen érthető helyek új magyarázata jobban leköt, ha valamilyen rendkívüli példát is olvasunk, az megragad. Ennél viszont nem időzünk, hogy énekeljete az Úrnak. Neki énekelni jó. Minden körülményben lehet Őt szólítani imában, és lehet Őt dicsérni énekszóval. Ha nincs is magas zenei képzettségem, ha nem is nagyon stabil és szép a hangom, Istennek lehet énekelni. De inkább ne magyarázzuk tovább, hanem szánjunk arra néhány percet, hogy elcsendesedjünk, és ha a körülmények engedik, énekeljünk az Úrnak, de legalább magunkban dúdoljunk egy magasztalást. Mert Istenünknek énekelni jó, Őt dicsérni gyönyörűség.

2010. nov.8. hétfő – Zsombor

Mikeás próféta könyve 5,3: Akkor nyugodtan élnek, mert hatalma kiterjed a föld határáig.

Sok olyan prófécia van az Ószövetségben, mely már beteljesedett, különösen Jézus Krisztus személyében. Ez viszont úgy gondolom, hogy nem tartozik ezek közé. Tudós történészek állítólag kiszámolták, nem tudom, mekkora pontossággal, hogy az eltelt két évezred alatt hány esztendő volt olyan, amikor a világ egyetlen helyén sem dúlt háború. Az utóbbi jó néhány évtized bizonyára nem tartozik ezek közé. Pedig mindenki vágyik arra, hogy megtapasztalja, mit is jelent az, hogy nyugodtan élnek. Istennek hála környékünkön nincs fegyverekkel vívott háború a szó szoros értelmében, mégsem mondható el, hogy nyugodtan élünk. Rohanunk a világgal együtt, aki megáll, mindjárt amiatt aggódik, hogy máris lemarad, veszít, hátránya behozhatatlan lesz. De a rohanás miatti nyugtalanságot még fokozza a sok harc, versengés, küzdelem, ami annyi erőt, időt felemészt, a nyugalom, a békés és harmonikus életmód kizárása mellett. Fájdalmasan állapította meg nemrég valaki, hogy egy kis falusi közösségben is, ahol nem is olyan rég még egyetértésben és többnyire csendességben éltek az emberek, ma már szinte nincs két ember, aki egymással egyezzen. Ha kimegy valaki az utcára, bárki is jönne vele szembe, az már lehetséges ellenfél, rivális, szinte mindenki mindenkivel versenyben van, és a sportszerűség ismeretlen az élet harcaiban. Egyre gazdagabbak vagyunk, alig tudjuk elképzelni, hogy nagyapáink még villanyáram nélkül kezdték az életet, mi pedig be nem vallottan mégis kényelmesen élünk, az anyagiakat tekintve. Csak nem vagyunk békességben, és nincs igazi öröm az életekben. Jézus Krisztus pedig a valódi nyugalmat, békét, egyensúlyt hozza és kínálja. Mert az igazi nyugalom nem valósul meg az egész világra kiterjedően, csak Isten Országában, de van egy nagyszerű öröme: Isten Országában Jézus Krisztusban elérkezett mindazokhoz, akik Őt befogadják, uralma és vezetése alatt élnek. A mi életünkben megvalósul már most a nyugodt élet, akkor is, ha a mindennapi kenyérért nekünk is küzdeni kell, akkor is, ha még ebben a világban élünk, ahol annyi zaklatottság vesz körül minket. Szívünkben ott van Krisztus, Vele együtt Isten Országában, és ennek nyugalma, békessége, áldása. Ez pedig kiteljesedik és tökéletessé lesz a mennyei dicsőségben. Köszönöm, Jézus Krisztus, hogy egykoron így köszöntötted tanítványaidat, és hiszem, hogy nekem, nekünk is ezt mondod: békesség néktek. Te adod ezt a békéd, szeretném ma is ezt elfogadni, Veled együtt megélni, hálát adni érte.

2010. nov.9. kedd – Tivadar

Pál levele a galáciabeliekhez 6,3: Mert ha valaki azt gondolja, hogy ő valami, jóllehet semmi, megcsalja önmagát.

Sokszor kétféleképpen gondolkodunk és nyilatkozunk önmagunkról. Lehet, hogy nem is kétszínűségből, lehet, hogy néha észre sem vesszük, hogy különbözik az egyik a másiktól. Egyszer szerények vagyunk, máskor büszkék. Néha még így is próbáljuk ezt menteni, hogy Isten előtt, vagy emberek előtt állunk. A templomban, vagy gyülekezeti közösségben azt valljuk, hogy mi Isten előtt senkik vagyunk, vagy bibliai kifejezéssel, csak porszemek, akiknek nincs az ÚR előtt érdeme, nincs mivel dicsekednünk, csak kegyelemért folyamadunk Istenünkhöz. Mindjárt változik a kép, ha mindennapi életünkről, munkahelyről, kapcsolatokról van szó. Még a hangszín is más lesz sokszor. Nem kell álszerényeknek lennünk, ha valaki jó szakember, nem kell azt mondja, hogy ő nem is ért ahhoz a szakmához, de nem szükséges a dicsekvés sem, és a túlzás sem. Látnunk kell, és helyesen értékelnünk adottságainkat és tehetségünket, valamint elsajátított tudásunkat, és azokat kellő szerénységgel és jóraivaló igyekezettel szükséges kamatoztassuk. És akkor jön a kettő találkozási: jó szakember az egyházban, vagy lehetne azt mondani, nagyszerű igehirdető, kifogástalan énekvezér,

gondnoki és presbiteri feladatokat tökéletesen ellátó egyháztag. Ez most helyes, vagy sem? Az a jó, amikor valaki minden megbízatást visszautasít, mert ő olyan senki, mindenki alkalmasabb nála bármi elvégzéséhez? Nem, ez így nem jó. De ugyanennyire nem jó az sem, amikor dicsekszik valaki azzal, hogy bezzeg az ő nagyszülei is presbiterek voltak, ha ő nincs, soha fel nem épül az a harangláb, gyülekezeti terem, bármi. Pál apostol tanít minket, mikor alázattal felsorolja, hogy mennyit munkálkodott, mert isten őt kiválasztotta, megbízta, és nem volt rest a feladatok elvégzésére, de mindjárt hozzáteszi, hogy nem én, hanem Isten általam munkálkodó kegyelme. Add, Istenem, hogy ezt a helyes egyensúlyt megtaláljam, amivel megáldottál, azt kamatoztassam dicsőségedre, gyermekeid javára, de ne gondoljak magamról nagyokat ezért, hanem egész életemben hadd legyek hálás, ha munkálkodhatsz általam.

2010. nov.10. szerda – Réka

Ézsaiás próféta könyve 45,15: Bizony, te elrejtőzködő Isten vagy, Izráel Istene, szabadító!

Isten szeret bújócskázni? Nem akarja, hogy megtalálják? Pedig akarja, sőt, Ő maga keresi az embert. Akkor, mégis, miért írja a próféta, hogy Ő rejtőzködő? Kitől, miért rejtőzik? Mózes azt mondja, hogy a titkok az úréi, a kijelentett dolgok a mieink. De Isten maga is titok, s csak az és annyi ismerhető meg, amit Ő kijelent, tudtul ad nekünk. A jól ismert ige, ugyancsak Ézsaiásnál azt mondja, hogy isten gondolatai magasabbak, mint az emberéi, ahogyan az ég magasabb a földnél, azaz szinte hasonlíthatatlanul. Ha bármit meg szeretnénk Róla tudni, az Ő gondolatait kell kutassuk, nem a magunkét, vagy az emberekét kell elemezzük. Isten nem látható, mégis valóságos Isten. Sőt, csak Ő a valóban létező, rajta kívül nincs más. A többi, amit a Biblia bálványoknak nevez, az nem isten. Noha azokról sok minden tudható. Ismert az anyag, amiből készítették, ismert sokszor a készítő, vagy készítő, s a tulajdonságai sem titokzatosak, mert a mozdulatlan és tehetetlenség nem megfajthatatlan jellemvonás. A rejtőző Isten viszont Izráel számára szabadító. A népek által ismert és elfogadott istenek ismertek, de nem szabadítók. Az igaz Istenben hinni lehet, mert Ő láthatatlan az emberi szem, és az emberi mérőeszközök számára. Izráel pedig sokszor hisz ebben az Istenben, és ha nem tudja Őt megmutatni, akkor örömmel hirdeti látható tetteit. Istent látni, talán mindenki szeretné. A bibliai emberek is szeretnék volna, volt, aki ezt kimondottan kérte is Istentől. De Istenrejtőző Isten maradt. A szabadító Fiúban megjelent az Isten, de Krisztus nem megmutatta az Atyát, hanem rámutatott az Atyára. Mi pedig, mondják a tanítványok láttuk a Fiút, az Ő szabadítót tettében láttuk az Atya munkálkodását, a szabadítást. Ma is sokan szeretnék látni Istent, tesznek is néha az Ő megfontolatlan gyermekei erőtlen kísérleteket arra, hogy Őt bizonyítsák, igazolják létezését. Az ennek az igének kettős üzenete felém, hogy a láthatatlan, de valóságos Istenhez még jobban ragaszkodom hit által, és a világ felé az Ő szabadítását hirdessem, mert a rejtőző Isten Szabadító.

2010. nov.11. csütörtök – Márton

A zsidókhöz írt levél 10,23: A reménység hitvallásához szilárdan ragaszkodjunk; mert hű az, aki ígéretet tett.

A régi fordítás, az ún. „Aranyos Biblia” ezt így fogalmazza: „tartsuk-meg a’ mi reménységünknek tántorgás nélkül való vallását.” Káldi György ezt így fordította: „Tartsunk ki rendületlenül reménységünk megvallása mellett.” A Szent István Társulat pedig ezt írja: „Tartsunk ki rendíthetetlenül reménységünk megvallásában.” Gyakran fordulok ehhez a módszerhez, hogy több

fordítást teszek egymás mellé, amikor nehezebben érthető egy üzenet. A Biblia fordítói igyekeztek az eredeti szöveget minél pontosabban lefordítani, de ugyanakkor a fordítás során fontos szempont volt az is, hogy minél érthetőbben és lehetőleg egyértelműen hangozzon a magyar íge. Ezért a különböző fordítások nem mondanak ellent egymásnak, hanem kiegészítik egymást, számunkra könnyebbé teszik a helyes megértést. Nem értettem első olvasásra, hogy mit jelent egy hitvallás megtartása, amikor ez a hitvallás a reménység. A nagyon régi fordításból azt értjük meg, hogy a reménységünket vállalnunk kell, tántorgás nélkül, azaz mindig, minden körülmények között egyértelműen és ugyanazt a reménységet kell szívünkben őrizni és megvallani. Káldi és a katolikus fordítás megerősít abban, hogy ezt a reménységünket nem elég megvallani egyszer, néhányszor, hanem rendíthetetlenül ki kell tartani a megvallásban, a reménységünk nem szégyenít meg, sőt, misszióvá lehet mások irányába. És mindenik fordításból kicseng azon üzenet, hogy a hívő keresztyén ember számára a Krisztustól kapott ígéretekre épített reménysége olyan drága kincs, hogy hitvallásként őrizi, hitéről ennek a reménységnek megtartása és megvallása által is vallást tesz. A reménység minden kétség nélkül valósággá lesz, beteljesedik, ennek garanciája maga az ígéret adója, Isten és az Ő Fia, Krisztus Jézus. Ennek a hitvallásnak megtartása, azaz a reménység megőrzése nekünk magunknak is rendkívül fontos, ha valaki ragaszkodik mindenkor az Isten ígéreteihez, ez a mindennapokban is sok aggodástól, felesleges csüggedéstől óvhatja meg. Uram, én is hamar el szoktam csüggedni, lehet, hogy azt is írhatnám, hamar megfeledkezem ígéreteidről, a reménység ingadozó szívemben. Kérlek, emlékeztess mindig a reménység megtartásának és megvallásának fontosságára. Köszönöm, hogy Te Uram hűséges vagy szavadhoz. Erre szeretnék emlékezni és építeni.

2010. nov.12. péntek – Jónás

A krónikák második könyve 19,7: Istenünk, az ÚR nem tűri a hamisságot, a személyválogatást és a vesztegetés elfogadását!

Mi emberek mind a hármát rossznak tartjuk, és sokszor bosszankodunk amiatt, hogy ezeket látjuk, sokan látják, néha leleplezik, mégsem büntetik meg azokat, akik ezt tették, sokszor egész magas szinten is feltűnnek ezek a borzalmak. A magunk nem annyira magas szintjén viszont ezeket gyakoroljuk, azt hajtogatva, hogy a mai világban nem lehet másként, ez már sajnos, de hozzátartozik a mindennapi élethez, egy kis hamisság szükséges az érvényesüléshez. A személyválogatás pedig nem is bűn, hiszen emberek vagyunk, az csak természetes, hogy egyik ember kedvesebb, mint a másik. Ha pedig nem az, de besegít egy kicsit, hogy azzá legyen, miért megvesztegetés az, csak egyszerű figyelmességnek nevezik ma, hiszen nagyon nehéz megélni, aki adja, annak is megéri, mert nagyobb előnyei lesznek utána, aki kapja, annak is jól jön, mert nem is lehet másként. Mindez nem az ige magyarázata, hanem a mi magatartásunk kettőssége és magyarázkodásaink erőlködése. Ami az ígében van, az Isten kijelentése önmagáról, márpedig azt mindnyájan tudjuk, hogy Ő nem változik. És nincs szó az ígében kicsi, kisebb, jelentéktelen, vagy nagyobb hamisságról, nincs szó benne kivételes esetekről, bizonyos személyekről és rendkívüli viszonyokról, még csak arról sem beszél a krónikás, hogy a vesztegetés mások számára ártalmatlan, vagy sem, adni vagy kapni a nagyobb baj. Az ige azt mondja el, hogy Isten ezeket nem tűri el. Aki Vele él, az nem cselekedhet ilyet, mert ezzel Isten haragját vonná magára. Példákat a mai ígéhez nem szükséges mondani, elég bekapcsolni a rádiót, vagy újságot vásárolni, ha szörnyülködni akarunk. Ha pedig Istennek tetsző életre törekszünk, akkor tükörbe kell nézni, alázattal, és a Lélek világosságának kérésével kell számba venni mindennapjainkat. Ha mindenben a mai világ szintjén akarunk élni, akkor valóban ezekkel meg kell alkudni. Ha viszont mindenben Isten akarata a mérvadó, azzal is számolni kell, hogy a hamisság, személyválogatás és

vesztegetés nélküli élet nem egyszerű, és nem hoz előnyöket, sőt. Isten emberei viszont talán soha, vagy aligha törekedtek volna annyira elnyerni e világ minden kincsét, javait, lehetőségét, mint ma, az Isten akaratának követése mellett. És komoly törekvéssel próbáljuk sokszor mind a kettő megszerzésének szükségét magyarázni. Az ige nem ígéri, hogy semmilyen nehézség nem következik az Isten akaratára iránti hűségéből, azt viszont ígéri, hogy aki Benne bíz, az nem szégyenül meg. Kicsiny hamisságaim, apró személyválogatások, ilyen-olyan vesztegetés, ma nincs helyetek az életemben, mert Istenre akarok figyelni és Neki engedelmessé válni.

2010. nov.13. szombat – Szilvia

Zsoltárok könyve 37,4: Gyönyörködj az ÚRban, és megadja szíved kéréseit!

Szívünk kéréseinek teljesítése megvalósíthatatlan álmunkra, leginkább azért, mert úgy gondoljuk, hogy olyan tárgyak, dolgok, események tehetik életünket széppé és teljessé, melyeket a földi életünk során nem kaphatunk meg. Ebből következtetünk arra, hogy nem is lehetünk boldogok, nem is kívánhatunk nagy dolgokat, csak fáradni és küzdeni kell az élet fenntartásáért, álmunk pedig álmok maradnak. Jobban elgondolkodva azt látjuk, hogy az ún. boldogságunkhoz szükséges dolgok gyakran változnak, ha pedig meg is lenne egyik-másik, nem lenne boldoggá önmagában azok birtoklása. Hiszen legtöbb földi dolog értéke viszonylagos és változó, azokban igazán gyönyörködni is esetleg ideig-óráig lehet. Ezek helyett egy másik lehetőséget mutat az ige: Istenben gyönyörködni. Istenben gyönyörködni nem lehet parancsra, annál kevésbé kényszerre. De Istenben is úgy lehet gyönyörködni, ha Őt egyre jobban megismerjük, felfedezzük tetteiben megnyilvánuló irgalmát, rádöbbenünk az Ő gondviselésére, és arra a kimondhatatlan hatalomra, mellyel fenntartja és igazgatja a mindenséget. Gyönyörködni lehet az ÚRban, ha ránk sugárzik az Ő érthetetlen és csodálatos szeretete, és mi elfogadjuk ezt a szeretetet. Minél közelebb kerülünk Hozzá, minél jobban ismerjük Őt, annál jobban tárul fel számunkra az Ő csodálatos volta, egyre többet értünk titkaiból, egyre nagyobb lesz a vágyakozás, hogy ebből a közösségből, annak áldásaiból még többet kapjunk. Vannak emberek, akik életük nagy részét hiábavalóságokkal töltik, vagy még rosszabb dolgokkal is, aztán idősebb korban megismerik Istent, az Ő szeretetét, a megváltást, a kegyelmet, és megváltozik az életük, Istennel és Istennek kezdenek élni, igei kifejezéssel újjászületnek. Legtöbben elmondják, hogy a valódi életük akkor kezdődött, amikor Istennek kezdtek élni, és nagyon sajnálják azokat az éveket, amikor Isten nélkül éltek, mert az hiábavaló élet volt. Hiábavalóságok sokasága foglalja le a mi életünket is, legtöbbször az ÚRban való gyönyörködés rovására. Ma is, mennyei Atyám, több lehetőségem van, mivel töltsem a szabad időmet, hogyan osszam be a napomat. Szeretném, ha a legfontosabb lenne a Veled való közösség, hiszen Te, Uram, gyönyörűsége vagy.

2010. nov.13. vasárnap – Aliz

Mózes első könyve (Genézis) 18,3: Uram, ha megnyertem jóindulatodat, kérlek, ne kerüld el szolgádat!

Ábrahám szólítja így a számára ismeretlen vándorokat, akikről később kiderül, hogy Isten követői, és neki hoztak fontos üzenetet. Erre az eseményre hivatkozik a zsidókhöz írt levél is, amikor a vendégszeretetről ír, mondván, hogy egyesek tudtukon kívül angyalokat vendégeltek meg. Még nem tudja a pátriárka, hogy kik a vándorok, hova tartanak és mi céllal, jó avagy kevésbé jó szándékkal, mégis meg akarja őket vendégelni. Ez valóban számunkra nehezen érthető világ. Amikor a vendégszeretet ilyen egyszerűen működött, amikor örvendett egyik ember a másik társaságának,

amikor nem alakult még ki az a temérdek előítélet, mely minket egyre jobban elszigetel egymástól. Ami megragad még ebben az egyszerű mondatban az, hogy Ábrahám nem csak az idegenek testi szükségére gondol, nem csak vizet ad nekik tisztálkodásra és ételmet a testi szükség szerint, hanem azt olvassuk, hogy szeretné elnyerni a jóindulatát az idegenek, értem ezt úgy, hogy neki és a vele levőknek. Előzékenység és nyitottság, békességre és egyetértésre való törekvés van e szavak mögött. Nekünk érthetőbb lenne, ha az idegenek szeretnék megnyerni azon föld gazdájának jóindulatát, mert nekik van szükségük, a mi ítéletünk szerint a föld urának jóindulatára, oltalmára. Pál apostol is sorolja egyszer, hogy neki, mint apostolnak mennyi minden járna, de nem kíván élni ezekkel a lehetőségekkel, inkább ő szolgál másoknak. Időnként szomorú látni Isten gyermekeinek életében is a „nekem ez jár” magatartást. Megkísért minket is időnként a lehetőség, hogy éljünk jogainkkal, sőt, követeljük meg azokat. Ábrahám újra tanít ma engem, ha alkalom adódik, szolgáljak, ha lehetőség van rá, indítványozzam a békességet, az egyetértést, igyekezzem megnyerni még az idegenek jóindulatát is. Amennyire rajtatok áll, mondja az apostol, minden emberrel békességben éljetek. Akkor is, amikor jöhetne az idegen, vagy akár a nem idegen hozzám, a jóindulatomért, a segítségemért, bármiért, akkor is én legyek, aki indulok, szolgállok, keresem a békességet. Uram, ma kinek nyújthatok kezet?

2010. nov.15. hétfő – Albert

Zsoltárok könyve 32,8: Rajtad lesz a szemem.

Dávid bűnbánati zsoltárában olvassuk ezt a mondatot. Miután megvallotta Istennek bűneit, elfogadta és megtapasztalta a bűnbocsánat ajándékát, most már örömmel fogadja Isten ígését, hogy az ÚR fogja Őt óvni, tanítani, rajta lesz Isten szeme. Mit is jelent az, hogy rajtunk van atyánk szeme? Kisgyermek korunkban a biztonságot, a gondviselést, magát az életet. A pici gyermeknek látni kell a szüleit, akkor nyugodt csak, ha azok mellette vannak. Amikor kisgyermek korunkban első „eredményeinket” érjük el, a lényeg az, hogy lássanak szüleink. Ki kell jönni a házból anyának, apának, hogy lássák, tudok már biciklizni. Hamar beköszönt aztán az az időszak is, amikor nem akarjuk, hogy lássanak. Csínytevések, vagy tiltott cselekvések azok, amiket nem akarjuk, hogy lássanak, megtudjanak. Úgysem tudja meg apa, megtehetem. Talán erre gondolt, de lehet, hogy még erre sem gondolt Dávid, amikor vétkezett. Sajnos, ez a magatartás, hogy nem látja és nem is tudja meg sem a szülő, sem Isten, ez sokszor megkísérti az embert. Ebben a kettősségben élünk ma, van, amikor szeretnénk, hogy lássanak, mert van, úgymond, amit felmutassunk, ne maradjon ismeretlen egy jó cselekedet, egy engedelmességből fakadó tett, és bizony van, amikor jó lenne, hogy ne lásson senki, ha lehetne, akkor még az Isten sem. Ahogy valaki mondta, ha egy társaságban néha hangosan hangzanék az, amit gondolok, bizony nagy szégyenbe kerülnék. Talán ebben is érvényes az, hogy olyanok kell legyünk, mint a gyermekek. Egyszerűek, képmutatás és szerepjátszás nélküliek, olyanok, akik szívből kívánják, hogy atyjuk szeme mindig rajtuk legyen. Mert szeretik őt, mert az Ő gondviseléséből élnek, mert az minden vágyuk, hogy bármit tesznek, azzal az atyát örvendeztessék. Isten gyermekeiként számunkra nincs ebben az ígében semmi, ami kényelmetlenséget okozna, nem zavaró az, hogy Istenünk mindig figyel ránk, hanem megnyugtató, biztonságot adó tudás az, hogy mindig atyai gondviselésének látókörében vagyunk, és ezért mindig hálás a szívünk. Köszönöm, Atyám, hogy ma is ebben a biztonságban élhetek, hogy Te látsz engem, törődsz életemmel.

2010. nov.16. kedd – Ödön

János első levele 2,17: A világ pedig elmúlik, és annak kívánsága is; de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.

Nem értjük azokat, akik jól tudják, mennyire káros egy szenvedély, mégis gyakorolják. Hogyan tud rágyújtani egy orvos a cigarettára, miután kijött az eladóteremből, ahol a nikotin káros következményeiről tartott előadást? Ugyanennyire érthetetlen az is, amikor mi, akik Isten szavát igaznak tartjuk, s jól tudjuk, hogy nincsen itt maradandó városunk, mégis e világ kincseinek gyűjtéséért annyit fáradsunk és áldozunk. Azt mondják a szakemberek, hogy akkor lehet egy gyermektől elvenni egy játékot, amihez nagyon ragaszkodik, ha annál színesebbet, szebbet, érdekesebbet ajánlunk neki. Vajon mi felfedeztük-e már, hogy ennek a világnak a kívánsága nem is hasonlít az örökséghez, ami vár ránk a mi URunk országában? Mindig szomorú hallani olyan emberek bizonytalanságát az örök élet felől, akik legalább templomba járnak, többé-kevésbé a Bibliát is olvassák. Van idős ember, aki már 60-70 húsvétot élt meg, mindenik húsvétkor volt templomban, mégsem tudja, hogy mi lesz, ha meghal, csak az általánosan elterjedt semmitmondó gondolatokat ismétli, hogy azt nem lehet tudni, onnan nem jött vissza senki. Ezért is ragaszkodunk sokszor annyira ehhez az élethez, és tiltakozunk minden eszközzel az elmúlás ellen. És nagyon ragaszkodunk a mostani élet értékeihez. Közben imádkozunk, és Isten segítségét kérjük, hogy a földi kincsek gyűjtésében ne hagyjuk lemaradni másoktól. Több, mint egy hónap van még karácsonyig, de már lázban ég a világ, azon az estén, meg másnap mit eszünk, mit iszunk, milyen ajándékot vásárolunk, mit szervezünk. Egy kicsit kevesebb idő jut heteken keresztül az igére, Isten akaratának cselekvésére, mert sok a kívánság, és igyekeznünk kell eleget tenni ezeknek. Mennyei Atyám, nem kételkedem szavadban, tudom, hogy Fiad érdeméért megbocsátottad bűneimet, és azt is elhiszem, hogy Megváltóm nekem is helyet készít Országodban. Kérlek, Atyám, segíts, hogy ezekre a valódi örömeinkre mindig emlékezzem, és arra törekedjem ma is, az elkövetkezőkben is, hogy akaratod felismerjem, és cselekedjem. Emlékeztess mindig, amikor sóvárgok földi kincsek után arra, hogy minden múlandó, értéke ideiglenes a mostani világban, és nekem nincs is szükségem sok olyan dologra, amit annyira kínálnak. Mindenek előtt, és mindennél jobban Rád van szükségem, gondviselésedre, mellyel kirendeled az igazán szükséges dolgokat, és a Neked való engedelmségre, mely által Neved magasztaltatik. Köszönöm, Istenem, az örökéletet.

2010. nov.17. szerda – Gergő

Ézsaiás próféta könyve 11,9: Tele lesz a föld az ÚR ismeretével, ahogyan a tengert víz borítja.

Nagy divat ma az úgynevezett három dimenziós vetítés, amikor térben látható a vetített kép. Igaz, hogy egyetlen alkalommal láttam ilyet, de azon tapasztalat alapján is, és nem csak, azt állítom, hogy nem pótolja a valóságos látás élményét. Nem mindegy látni, akár a legfejlettebb technikával kivetített, mégis csak ábrázoló képet, és látni a valóságot. Az egykori ismert történet, mely szerint az indián törzsfőnök első alkalommal rácsodálkozva a tenger látványára, egy palackban akart belőle vizet vinni törzse fiainak, hogy azok is lássák, milyen csodálatos a tenger, nos, ez a történet az ábrázolás módszerében óriási fejlődést mutat, az üzenet azonban ugyanúgy igaz. Nem elég az ábra, a valóság kell. A tengert látni kell. A hasonlat pedig arról szól, hogy Isten ismerete is személyes élménnyé kell legyen, csak akkor lesz valódi. Ma Istenről mindenki beszél, és beszélhet, bármit lehet szabadon állítani, a sok vélemény között ott van időnként az igaz, bibliai alapon kimondott igazság is. De még a Biblia kijelentése alapján hirdetett Isten is csak kép marad, ábra, elmélet, amíg valaki nem

jut el a belső megismerésig, a szívében megfogant hitből származó vallástételig. Az elméleti ismeret nem változtat az emberen és az életvitelén, a szívbeli ismeret viszont igen. Amikor az ézsaiási prófécia szerinti idő beköszönt, és teljes lesz a föld az ÚR ismeretével, akkor, mondja az ige, nem lesz pusztítás, és senki nem fog ártani senkinek. Ma nem teljes még a föld az Ő ismeretével, legalábbis a szívbeli teljes ismerettel. Hiszen azt látjuk, hogy az emberek, saját érdekük és céljaik eléréséért folytatott harcukban nincsenek egymásra tekintettel, ha a saját céljaikért másoknak kárt okoznak, nem számít nekik. Ez is egyik jele lehet annak, hogy mi nem csak tudunk valamit Istenről, hanem ismerjük Őt, azzal az biztos ismerettel, melyről azt mondja a Heidelbergi Káté, hogy az igaz hit egyik alkotó eleme. Atyám, el kell ismerjem, hogy néha ártottam felebarátaimnak. Szinte soha nem szándékkal, de figyelmetlenségéből, felületességéből, vagy a saját érdekeimért való harcban való hevességgemmel. Még magyarázkodtam is, hogy nem az én hibám, legyen más is élelmesebb, figyelmesebb. Atyám, szeretnék naponta egyre jobban megismerni, és mások felé is képviselni a Veled való életet, hogy minél többen ismerjenek Téged. Köszönöm Jézust, aki kijelentett Téged, mennyei Atyámat.

2010. nov.18. csütörtök – Jenő

Lukács evangéliuma 13,11: Íme, volt ott egy asszony, aki annyira meggörnyedt, hogy egyáltalán nem volt képes felegyenesedni. Amikor Jézus meglátta őt, előszólította, és ezt mondta neki: „Asszony, megszabadultál betegségedből.” És rátette a kezét, mire ő nyomban felegyenesedett, és dicsőítette az Istent.

Nem tartozik ez a történet Jézus legismertebb gyógyításai közé. Valahogy nem annyira színes, mint az út szélén kolduló vak története, vagy a tettét előbb titokban tartó asszony gyógyítása. Hiányzik belőle megannyi más gyógyításokból ismert mozzanat. Ez az asszony nem kér segítséget, nem könyörög gyógyulásért. Ez által ő annak a jézusi példázatnak „beteljesítője”, melyben Jézus az elgurult drachmáról beszél. A tékozló fiú haza tud menni, hogy bocsánatért könyörögjön, az elveszett bárány nem tud haza menni, de legalább sír, kiált, segítségért esedezik. Az elveszett pénzérme semmit nem tesz, ő csak egy elveszett érték. Isten megmagyarázhatatlan kegyelme, hogy megkeresi ezeket is, mert noha nem kiáltanak, mégis értékesek, de nem a szekrény alatt porosodva, hanem a gazda kezében. Elég az, hogy ez az asszony ott van, Jézus előtt van, a maga betegségével. Nem kérdezi Jézus, hogy mit akarsz, hogy cselekedjem, hitéről sem beszél itt az írás, minden feltétel nélkül Jézus megszólítja őt. Lehet, hogy temperamentumtól is függ az, hogy ki-hogyan kér segítséget, lehet, hogy ugyanaz az ember néha kiált segítségért, máskor meg némán görnyed terhei alatt. A kegyelem az, hogy az Úr ezt is hallja, amazt is észreveszi. Aztán különbözik ez a történet a legtöbb gyógyítástól abban is, hogy nincs benne bűnbocsánat, sem pedig a gyógyítás utáni utasítás, hogy mutasd meg magad, vagy eredj és többet ne vétkezz. Jézus őt „csak” megszólítja, megérinti és kijelenti a gyógyulását. Az asszony pedig felegyenesedik. És dicsőíti az Istent. Mert ami vele történt, az Isten csodája és ajándéka. Jézus nem gyógyította az embereket úgynevezett módszer szerint. Szinte mindenik történet valamiben egyedi, vagy, mint ez a történet, szinte egészen más. Mert Istenünk mindenikünkre külön figyel, és munkálkodik úgy, amint külön-külön leghasznosabb számunkra. Mégis, amikor Ő munkálkodik, az eredmény nagyon hasonló: gyógyulás, megigazítás. Az emberek válasza is legtöbbször Isten dicsőítése. Vajon nekem mire van leginkább szükségem Isten szerint? Talán nem arra, ami másoknak esetleg fontos. Munkálkodik ma is életemben Megváltóm.

2010. nov.19. péntek – Erzsébet

Mózes második könyve (Exodus) 34,10: Az ÚR pedig azt mondta: Meglátja majd az ÚR cselekedeteit az egész nép, amely között vagy.

Ingadozó hitű és hamar felejtő ez a nép, akit Isten kihozott a fogságból. Isten csodáit láthatták még Egyiptomban, nem remélt szabadulást ajándékozott nekik az Úr, hatalmas kézzel hozta ki őket onnan. Alig jutottak túl a szétvált tengeren, máris panaszkodnak, elégedetlenek. Az Úr azonban nagy kegyelmű, gondoskodik eledelről, vízről, óvja és vigyázza őket az ellenséges lelkületű népek melletti vándorlásuk alatt. Isten felhívja Mózeset a hegyre, ahol arról beszél vele, hogy Ő, a Mindenható szövetségben kötelezi magát arra, hogy ezt a népet gondviselésével és áldásával ajándékozza meg, vigyázza és vezeti őket, szövetségesükké lesz. Tettei nyilvánvalóak lesznek az egész nép előtt, látni fogják azokat mindnyájan. Sajnos, ismerjük a választott nép magatartását a folytatásban, bizony, sokszor megszorították még az URat, a szövetséget a nép gyakran megszegte, noha Isten csodái és hatalmas kezének cselekedetei tovább is jelen voltak életükben. Néha elképzelem, vagy próbálok elképzelni, milyen lehetett az, amikor szétvált a tenger, amikor nem ment le a nap időben, amikor leomlottak Jerikó falai. De hamar rádöbbenek, hogy Isten az én életemben is olyan sokszor csodálatosan munkálkodott, az Ő segítségével, áldása, gondviselése annyiszor győzött meg szeretetéről, kegyelméről, jóakarataról. És sajnos, nem vagyok külön a választott népnél, sokszor megfélemlézem az áldásokról, aggódom, elkeseredek és panaszkodom, mintha nem lenne a Mindenható az, aki szövetséget kötött velem is, nem a Sinai hegyen, hanem Fia által. Igen, Isten arra hívott minket, hogy életünkben munkálkodva megmutassa általunk hatalmát és szeretetét, hadd lássa ezt mindenki, legyen ez hívogató az Úrral való közösségre. Nekünk pedig ez felelősség is, hogy bízzuk életünket Szövetségesünkre, engedjük, hogy Ő munkálkodjon bennünk és általunk, mert ez minden esetben nekünk is jó. Jó Atyám, kérek, cselekedj ma is életemben, a közösség életében, hogy emlékezzünk ígéreteidre, dicsőítsük szent neved és mások is lássák hatalmadat és kegyelmedet.

2010. nov.20. szombat – Jolán

Zsoltárok könyve 116,7: Légy újból nyugodt, lelkem, mert jól bánt veled az ÚR!

Mielőtt elcsendesedtem volna, hogy a holnapi ige üzenetét megértsem, próbáljak Istenre figyelve egyszerű gondolatokat leírni, elolvastam a mai napon érkezett internetes üzeneteket. Ezeknek egyikéből megtudtam, hogy egyik volt évfolyamtársam véget vetett életének. Nagyon megdöbbentett a hír, két gyermekes családapa, férj, lelkipásztor volt. Nem tudok rá magyarázatot, de nagyon szeretnék Istentől igazán vigasztalást és erőt kérni feleségére, gyermekeire. Az ígét ezek után olvasva, rövid időn belül két gondolat fogalmazódott meg. Az első a fájdalommal jelentkező tehetetlenség, és a sóhaj, hogy Uram, hogyan lehet nyugodt a lélek ebben a világban. Hiszen én, aki csak távoli ismerőse lehettem egy embernek, én is nagyon elszomorodok, de a családtagjainak fájdalmát azt hiszem, nem is lehet szavakba önteni. És olyan sok szenvedés van ezen a világon. Olyan sok. Mennyi ember veszíti el szeretteit, mennyien szenvednek hosszú időn keresztül súlyos betegségben, mennyi minden van, amit olyan nehéz elhordozni. Sírni tudunk csupán. De, bármennyire nehéz, meg kell próbáljam, Istentől kérve erőt és segítséget, hogy ezt a gondolatsort ne folytassam, ne fokozzam, mert nem lesz vége, csak egyre mélyebbre jutok a csüggedésben. Hanem, amennyire csak lehet, és az ÚR segítségét kérve ismételtelen, halljam meg ezt az ígét is, beszéljen, beszélhessen velem Isten, és én magam is beszéljek önnön lelkemmel: légy csendességben, légy újból nyugodt. Igen, sajnos, ebben a világban sok a bűn, sok a gonoszság, és legtöbbször ezek következményeként nagyon sok a szenvedés. De én lelkem, lásd meg, hogy az Úr jól bánt veled, Ő

mindig mindennel az üdvösséget, az örök életet akarja munkálni. Megenged néha nehéz időket, próbatételek vannak sokszor a keskeny ösvényen is, de Ő mellettem marad. Ennek a zsoltárnak is arról szólnak az előző versei, hogy körülfontak a halál kötelei, nyomorúságban és bánatban vagyok, de az ÚR Nevét hívom segítségül. Mennyei Atyám, szent Nevedet hívom segítségül én is, gyarló szolgáló. Kérlek Uram, arra kérlek, amit el sem tudok képzelni, de nem kételkedem abban, hogy Te megcselekedheted: adj Atyám a gyászolóknak nyugodt Lelket. Nem közönyöset, hanem Benned megnyugvót. Minden nyugtalan lelkű embernek kérem a Te kegyelmedet.

2010. nov.21. **vasárnap** – Olivér

Zsoltárok könyve 25,15: Szemem állandóan az ÚRra néz, mert ő szabadítja ki lábamat a csapdából.

Képzeletbeli helyzet: megyek valahol, talán egy erdőben, és egyszer csak egy csapda csapódik fel, beszorul a lábam valamilyen hurokba. Első dolgom, hogy próbáljak szabadulni. Nézem a csapdát, honnan, miként lehet felnyitni, megoldani. Ha nem sikerül, akkor körülnézek, ki tudna segíteni, ha pedig senki nincs közel, segítségért kezdek kiáltani. Nyilván senkinek nem kívánom, hogy csapdába szoruljon a lába, de ez attól is függ, hogy merre járunk, mire figyelünk. Mert a lábunk ugyan nem, de az életünk számtalan csapda környékén jár. Sok minden van figyelmesen elrejtve, sok veszély van ilyen-olyan külsőséggel bevonva, és amikor teljes súllyal ráállunk, amikor belevetjük magunkat egy úton való előretörtetésre, néha kiderül, hogy még sincs meg a várt eredmény, sőt, ami még rosszabb, becsaptak minket, megfogott és megsebzett egy váratlan körülmény, esemény, bármi. Csapda volt. Jónak álcázott gonosz. Amikor felismerjük, mert valahol szíve mélyén minden ember felismeri, hogy az út nem jó, az irány téves, haladás már rég nincs, csapdák korlátozzák és pusztítják életünket, amikor felfedezzük, akkor menekülést keresünk. Szinte mindig önmagunkkal kezdjük, sokan sajnos ezen nem is jutnak túl, sokszor évekig harcolnak eredménytelenül valamitől való szabadulásért. Amit meg kell tanuljak, tanuljunk, az, hogy állandóan Istenre nézzünk. Ő legyen az első mindenben. Ne a csapdára nézzünk elsősorban, mert azt mikor észrevesszük, mikor nem. Ha pedig néha önhibánkból, engedetlenségéből, vagy erőtlenség miatt belekerülünk egy csapdába, ne a magunk erejével akarjunk szabadulni, feleslegesen erőlködve, hanem Istenre tekintünk. Bizalommal, hittel, élő reménységgel várjuk, hogy az ÚR helyreállítson minket, mert az Ő segítsége bizonyos. Persze, hogy nem azt jelenti Istenre nézni, hogy akkor semmi felelősségem és semmi feladatam nincs. Jézus többször úgy gyógyított, hogy a betegek kihirdette isteni erejével és felségével a gyógyulást, de a betegnek magának kellett felállni, elindulni és járni, vagy leprásan a papokhoz indulni. Ez már az Istenre figyelés folytatása, mert aki Őreá tekint, és megtapasztalja a szabadulást, az a továbbiakban is Őreá akar majd tekinteni, hogy megtapasztalja a vezetést is. Én lelkem, néz az Úrra szüntelen.

2010. nov.22. **hétfő** – Cecília

János evangéliuma 17,15: Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.

Gyermekkoromban hallottam, akkor nem értettem, de aki mondta, nem viccesen, hanem fájdalmas komolysággal sóhajtott: hogy kifutnék ebből a világból, de nem lehet. Azóta sokszor, sokféleképpen hallottam ezt a gondolatot, s bizony, nehéz lelki tusakodások alkalmával magam is felkiáltottam: Atyám, de jó lenne, ha ebből a világból kiragadnál, magadhoz, ahol nincs szenvedés, gonoszság, fájdalom. Harcolunk, igyekszünk hűségeseknek maradni, jól sáfárkodni, tudjuk, hogy a küzdelem nem

könnyű, de időnként megfáradunk, már-már feladjuk, erőtlennek érezzük magunkat, reménytelennek a helyzetünket. Jézusunk arra tanít, hogy az Ő követői nem futamodhatnak meg, nem a menekülés a megoldás, hanem arra hívtunk, hogy az Ő segítségével hűségesek maradjunk, ebben a gonosz világban is tudjunk istenfélő életet élni, mennyei Atyánk akaratát követni, az Ő Nevét magasztalni. URunk tudta, mennyire nehéz ebben a harcban megmaradni, ezért is kéri az Atyát, hogy Ő maga őrizzen meg minket. Ebből azt is megértjük, hogy a gonosztól nem tudom magam megőrizni, sem emberek védelme nem elegendő, hanem Istenhez szükséges menekülnöm, Vele együtt maradhatok meg. Nagyon sok zsoltárra, bibliai ígére hivatkozhatunk, ahol olvasunk arról, hogy Isten megőrzi azokat, akik hozzá fordulnak segítségért, de a legjobban arra van szükségünk, hogy a magunk életében is ott legyen a bizonyosság, a teljes szívből való meggyőződés, hogy Istenünk őrzi életünket, nem történhet semmi akaratán kívül, beleegyezése nélkül. Megváltónk az Atya oltalmába helyezte életünket, ezért, minden gonoszság ellenére bizodalmonk van arra nézve, hogy Vele együtt győzni fogunk a gonosz felett. Istenem, annyira szükségem van erre a biztatásra, olyan fontos az, hogy tudhatom, Te magad oltalmazol engem.

2010. nov.23. kedd – Kelemen

Zsoltárok könyve 112,1: Boldog ember az, aki az URat féli, sok örömet talál parancsolataiban.

Gyermekkorunk óta megszoktuk, hogy a parancsok korlátoznak minket, akkor még nem ismertük azt az igazságot, hogy ezek a korlátok nyújtanak védelmet, ezek nélkül nagyon sok veszedelemnek lennénk kitéve. Felnőtttekként már tudjuk, hogy közlekedési szabályok, parancsok nélkül nem lehetne egyáltalán az utakra kimenni, pillanatok alatt lebénulna a forgalom, mégis, gyakran bosszankodunk a szabályok miatt, néha át is hágjuk egyik-másikat. Isten törvényeiről is tudjuk, hogy érettünk adattak, hogy védelmünkre vannak, az igazság mégis az, hogy ritkán gyönyörködünk ezekben. Az ige összekapcsolja az ÚRnak félelmét az örömmel, amit parancsolataiban találhatunk. Ebből azt értem, hogy ne válasszam el a törvényt a törvény adójától. Ne tekintsek a parancsolatokra úgy, mintha azok csak személytelen forrásból származó előírások lennének. Minden törvény azáltal kerül közel hozzám, és lesz egyszerű az annak való engedelmesség, ha tudom, hogy Isten adta, érettem hirdette ki, javamat akarja azzal szolgálni. A parancsok Isten parancsai, az Ő akarata, az Ő vezetése, és nem utolsó sorban az Ő áldása is. Örömmre fognak szolgálni ha Istentől fogadom el. Mert amióta felnőttünk, azóta szüleink figyelmeztetéseit már nem indulatosan, hanem örömmel fogadjuk, tudjuk, hogy ők mennyire jót akarnak, ezért megköszönjük, ha intenek. Istenem, megvallom, hogy gyakran zúgolódtam, vagy csak értetlenkedtem egy-egy parancsod miatt, egy-egy igei intésért. Talán azért, mert nem láttam mögöttem féltő szereteted. Ma megértem, hogy Téged, Teremtő Atyámat szeretlek, tisztellek és alázatos istenfélelemmel vagyok irántad, Te pedig örömet adsz szívembe minden szavad, parancsod által.

2010. nov.24. szerda – Emma

Jeremiás siralmi 3,39: Miért siránkozik az élő ember, a férfi, ha vétkezett?

Újra nagyon érdemes elolvasni, hogy azt a gazdag üzenetet, ami ebben a versben van, hogyan próbálták minél pontosabban lefordítani a bibliafordítók, illetve hogyan igyekeztek a tömör üzenetet a fordítás által is érthetővé tenni. Az újfordítású Biblia, melynek szövegét idézzük naponta, a fenti megfogalmazásban azt az üzenetet közvetíti, hangsúlyozza, hogy ha bátor volt valaki, amikor

vétkezett, avagy meggondolatlan, nemtörődöm volt, vagy bármilyen magyarázata is lenne arra, hogy elkövette a bűnt, akkor vállalja férfiasan annak következményeit is. Ne siránkozzon, hiszen nem csak Isten ígéje hirdeti, hanem elemi iskolás szinten is tudja mindenki, hogy amit vet az ember, azt fogja aratni, az fog előbb-utóbb beérni és következményei nyilvánvalóak lesznek. Nagy bibliafordítónk, Károli Gáspár is ezt az üzenetet emeli ki, amikor azt írja: „Mit zúgolódik az élő ember? Ki-ki a maga bűneiért bűnhődik.” Ebben az olvasatban már szó szerint is megtaláljuk ezt a magyarázatot, hogy a bűnökért van a bűnhődés, ne tessék jajgatni, ha elkövetkezik a baj. Ha valaki naponta elszív 2 csomag cigarettát, pár esztendő múlva, tüdőszűrésen kiderülhet, hogy súlyos beteg. Akkor késő jajgatni. Érdekes üzenetet olvas ki Káldi György ebből az igéből, amit magyar nyelvre fordítva így fogalmaz meg: „Mit zúgolódik tehát az ember életében, a férfiú az ő bűnei mellett?” Itt az a gondolat egészíti ki az előzőeket, hogy a panaszkodó férfiú még mindig a bűn mellett van, szépen megvannak egymással, nem hallható ki a mondatból a szándék, hogy el szeretné hagyni, netán megbánta volna. Ül az ember a bűnei mellett, és siránkozik amiatt, amit ezek hoznak életére. Érdekes tovább gondolni ezt a képet, nagyon sok alkalmazást találhatunk környezetünkben. És legalább ennyire érdemes azt is végig gondolni, amit a Szent István Társulat fogalmaz meg bibliafordításában, amikor ezt írja: „Akkor hát miért zúgolódik az ember? Jobban teszi, ha szembefordul vétkeivel.” Itt már program, tennivaló is van. Nem csak azt mondja, hogy nem kell sírni, hiszen vétkeinek következménye érte utol, hanem bátorít, a panasz helyett megmutatja, mit tegyen a férfi, aki vétkezett: forduljon szembe a bűnnel. Ne tűrje meg maga mellett, ne csak siránkozzon a szenvedésért, hanem induljon el a visszaúton, a megtérés útján, hagyja el bűneit, vallja meg azokat, tagadja meg, harcoljon az Úr segítségével ellenük. Vannak vétkeim? Szégyellem, de igen. Van fájdalmas következmény. Igen. Panaszkodtam már a szenvedésért, ami mégis a bűneim következménye volt. Igen, túl nehéznek tartottam a szenvedést. Akkor hát engem kérdez, és engem szólít az ige: miért siránkozom? Forduljak szembe a bűnnel. Adj hozzá erőt, Mindenható!

2010. nov.25. csütörtök – Katalin

János első levele 4,18: A szeretetben nincs félelem, sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet.

Megváltónk mondta, hogy az utolsó időkben a szeretet sokakban meghidegül. János apostol pedig a szeretetről ír, ebben a versben pedig a teljes szeretet fogalma szerepel, amiről érezzük, hogy nem lehetséges embereknél, hanem csak maga Isten lehet a teljes szeretet. Hiszen még az a gyertyalángnyi szeretet is, ami néha életünkben pislákol, az is az Isten ajándéka, ha pedig valakinek az Úr nagyobb feladatot ad, és teljes életével rábízta magát az ember Istenre, akkor ez a szeretet is nagyobb lesz, de ugyancsak a teljes szeretetből, Istentől és Istenből származik. Istennek kell egyre jobban betölteni szívünket, életünket, s akkor egyre jobban kiszorít onnan mindent, ami nem férhet meg Ő vele együtt. Egyik ilyen „dolog”, vagy valóság, a félelem. Különbség van az istenfélelem és az Istentől való félelem között. Nem mindegy rettegni a holnaptól, avagy tudni, hogy nehézségek is adódnak, de nem leszünk magunkra a harcokban. Keresztyének is lehetnek közigazdászok, vagy jó pénzügyi szakemberek, s mint ilyenek adott esetben józan következtetéseket fogalmazhatnak meg, mint például azt, hogy amennyiben egy közösség gazdasági életének mutatói nem változnak, akkor abból komoly baj lehet. De nekik többletük, ha Istent ismerik, hogy azt is tudják, a végső szó Istené, Ő tehet csodát, változtathat a történelem szekerén is, a gazdasági élet sem ismeretlen és nem közömbös számára, már csak azért is, mert gyermekeinek életét is befolyásolja. A mindennapi gondolkodásban a szeretet ellentéte a gyűlölet, a félelem pedig a bátorság. Ahol Isten szeretete megjelenik, ott valóban nincs helye a gyűlöletnek sem, de az Ő szeretete sokkal több, nagyobb erő,

mint amit ember feltételez, az Ő szeretetének jelenléte olyan átalakulást hoz az életünkben, amit csak Ő tud megvalósítani. Egyik jele ennek, hogy eltűnik a félelem, de nem azért, mert mi nagyon bátor emberek lettünk, hanem azért, mert az Isten szeretete tölt be minket, ez pedig mindenre elég. Mit mondhatunk erre? Talán az ének szavaival válaszolhatunk, egyszerűen, de szívből: Köszönöm, Uram, hogy szeretsz engem.

2010. nov.26. péntek – Virág

Ézsaiás próféta könyve 30,15: A béke és a bizalom erőt adna nektek!

Mivel feltételes módban hangzik el Istennek ez az üzenete, arra következtetünk, hogy egyfelől ezek nincsenek meg, ezek hiányára mutat rá az Úr, másrészt pedig ezek meglehetnek, másként nem üzenne Isten. Ő nem szokott olyat mondani népének, hogy bezzeg, nem hallgattatok rám, most már nincs semmilyen megoldás. Amikor Isten üzen, mindig van még megoldás, olyankor is, amikor az emberi szemmel nem látszik, emberi értelemmel nem képzelhető el. Íme, itt is rámutat arra, hogy mi jelent reális segítséget, mire van szüksége az Ő népének. Annyiszor alkalmazható ez mai körülményeinkre is. Izráel veszélyben érzi magát, Egyiptomhoz fordul segítségért, az egyiptomiak jóakarátában reménykedik, azt szeretné megnyerni. Isten üzeni a próféta által, hogy ne emberekben, még csak ne is földi hatalmasságokban bízzanak, hiszen van nekik hatalmas szövetségesük, az ég és föld Teremtője. Békességre van szükségük, arra, hogy Isten előtti csendességben fogadják el és fogadják meg az ÚR szavát. És a bizalom sem maradhat el, hiszen aki Isten elé járul, Tőle kér és vár segítséget, annak bíznia kell az Úr hatalmában és az Ő jóindulatában, kegyelmében. Sajnos, Izráel erre azt válaszolja, amint a folytatásban olvashatjuk, hogy mi inkább lóháton vágatunk, mármint az üldözők elől menekülve. Mennyire hasonlít a mi életünkhöz. Veszedelem és küzdelmek sokasága áll előttünk naponta. Mi pedig azt sem tudjuk, kihez meneküljünk segítségért. Talán Egyiptom, talán más valaki, végső soron menekülünk, ki tudja merre, ki tudja miként. Isten pedig üzen, még mindig üzen, türelme és kegyelme érthetetlenül nagy. Azt mondja nekünk is, hogy nem arra van szükségünk, hogy minden emberi lehetőséget kipróbáljunk, hanem arra, hogy bízzunk Benne, békességben álljunk Ő eléje. Neki van megoldása, Ő tudja a szabadulás útját, nem egyszer bizonyította már az övéi életében, hogy csodák által is szabadítani tud. A mi válaszuk mi lesz? Inkább menekülünk? Marad a feltételes mód: ha lenne, vagy néha már múlt időben, ha lett volna bizalom, béke, akkor erő is lett volna, megmaradás is. Lenne? Legyen!

2010. nov.27. szombat - Elemér

Márk evangéliuma 1,15: Betelt az idő, és elközelített már az Isten országa: térjete meg, és higgyetek az evangéliumban.

Jézus Krisztus általunk ismert első igehirdetése ez. Keresztelő János is ezt hirdette. Betelt az idő, vagy ahogyan olvassuk másik helyen: eljött az idők teljessége. Eljött az Istentől rendelt idő, amikor Ő cselekszik, amikor ígéretei valóra válnak. Az hirdeti Isten Országát, aki elhozta azt nekünk, akiben beteljesednek az ígérek, aki által megvalósul Isten királyi uralma. Nem könnyű ezt elfogadni, valahogy az ember mindig másként képzei el. A zsidók is másként várták a Messiást, még a tanítványok is azt a pillanatot lesték, amikor Jézus helyreállítja a dávidi országot. Isten megjelenik a világban, az idők teljessége eljön, ez eget-földet rengető esemény kell legyen. Legkevesebb az, hogy a jeruzsálemi királyi palotában keressék őt a bölcsek. Még Keresztelő is kérdéssel fordul ahhoz, akiről ő maga mondta nem sokkal korábban, hogy íme, az Isten Báránya. A názáretiek is felháborodnak,

amikor a zsinagógában falujuk szülötte azt mondja, hogy Őbenne beteljesedtek a próféciaák. Eljött az Ígélet. Ma is érvelnek így emberek: olyan jelentéktelen volt a Krisztus munkássága, hogy a történészek meg sem említik. Bezzeg, Nagy Sándorról, például hányan írtak, ő igazán jelentőset alkotott. Pedig, mondhatjuk mi, Nagy Sándorról egy vasárnapon legfeljebb néhány riport lehetséges egy-két csatornán, míg Jézus Nevét milliók dicsérik. Isten Országá eljött Krisztussal, de nem úgy, amint az emberek gondolták, hanem úgy, amint Isten akarta. És Ő azt akarja ma is, hogy mi forduljunk Ő Hozzá, és higgyünk szavának. Ma sem úgy valósul meg Isten Országá, ahogy egyesek gondolják. Hanem úgy, amint Jézus tanította: Isten országa bennetek van. Ha mi Neki engedelmeskedünk, Ő bennünk él, akkor már ma Isten királyi uralma alatt vagyunk, és ott, ahol Isten uralkodik, ott van az Ő Országá. Nálad is?

2010. nov.28. vasárnap - Stefánia

A Lukács írása szerint való szent evangélium 1,68: Áldott az Úr, Izrael Istene, hogy meglátogatta népét, és váltságot szerzett neki.

Zakariás kétszer él át csodát. Először akkor, amikor az angyal szavában kételkedik. Meg akarja utána áldani a népet, de nem jön ki hang a száján. A hitetlenségnek ára van. Otthon nehéz ezt elmagyarázni, nem a szavak hiánya miatt, hanem a hitetlenség miatt. Isten ígérete nem botlik meg az ember hitetlenségén, amiért nagyon hálásak kell legyünk, hanem beteljesedik, megszületik az Útkészítő. Ekkor újabb csoda történik a főpappal, aki ezúttal engedelmes, az angyal által közölt nevet adja az újszülöttnak, és újra tud beszélni. Most már nem a magáét mondja, hanem az emberileg lehetségest fogalmazza meg, hanem a Lélek által magasztalja az URat és prófétál Isten terveiről, a közeli eseményekről. Lélek által felismeri, hogy itt már nem csak az ő családjának eseményeiről van szó, hanem Isten az Ő népéért cselekszik, most kezdenek beteljesedni a próféciaák Isten népének megváltásáról, az üdvtörténet érkezett el egy nagyon fontos mozzanathoz. Az Isten csodáját átélő főpap, ebben a dicséretben az ÚR Nevét áldja. Meggyógyult nem csak a beszéde, hanem a hite is. Noha bizonyára nagyon boldog, hogy megszületett gyermeke, akiért annyit imádkoztak, akinek születéséről egy idő után lemondtak, majd az angyali üzenetben Zakariás kételkedett, mégsem a gyermeket említi első sorban, hanem Isten munkáját. Nem a saját örökösét, nevének tovább vivőjét látja előbb, hanem Isten váltságának kezdetét, az ÚR népéhez fordulását. Jézus tanította néhány évvel később, hogy Őt, Isten Fiát előbb helyezi a hívő, mint saját családját, apját, anyját, fiát, leányát. Zakariásnak Isten Lelke adja meg azt a világosságot, hogy meglássa, megértse, hogy mekkora kegyelem munkálkodik itt, és mekkora dicsőség készül az ÚR terve és akarata szerint. Ő pedig részese lehet ennek a nagy tervnek, fia lesz az eljövendő Messiás megígért útkészítője. Minden az ÚR munkája, ajándéka, akarata és terve, mi emberek részeseivé leszünk ezeknek, és magasztaljuk szent Nevét. A mi életünkben is felismerhetjük Isten kezének munkáját mindenben, még akkor is, ha ma már nem születnek Keresztelő Jánosok. Isten népéhez tartozunk mi is, váltságot szerzett az ÚR nekünk is. Uram, legyen áldott szent Neved.

2010. nov.29. hétfő - Taksony

Józsué könyve 24,16: Erre válaszolt a nép, és ezt mondta: Távol legyen tőlünk, hogy elhagyjuk az URat.

Advent alkalmával úrvacsoráztunk tegnap, s mint minden alkalommal, most is elhangzott a kérdés, hogy megígérjük-e azt, hogy mindazért, amit Jézus Krisztus tett értünk, s amit a mi Istenünk

cselekedett velünk, mi életünket Neki szenteljük-e? Mint az Ő megváltottai, ígérjük-e, hogy már ebben a világban az Ő dicsőségére élünk? Hangosan, félhangosan mondtuk kórusban, hogy ígérem és fogadom. Miután hallgattuk Isten ígését, miután hallottuk az úrvacsora szereztetését, és megvallottuk, hogy hisszük, hogy minket, bűnösöket Isten megváltott, és nekünk örök életet ajándékoz, mindezek után tehát, valóban a hála fogalmazódik meg szívünkben, legjobb reménységgel vagyunk afelől, hogy mindenki átgondolva, őszintés és komoly elhatározással mondta ki a fogadalmat. Azt is gondolom, hogy miután Izrael népe évtizedeken át vándorolt, most pedig megkapta az Istentől megígért országot, őszintés és szívből ígéri, egy akarattal az egész nép mondja, hogy mi nem hagyjuk el az URat. Csak néha olyanok vagyunk, mint a gyermekek az iskolában. Csengetnek szünetre, már rohannának is az udvarra, ordibálva. Megállítom őket, elmondom, hogy nem is szép, az iskolában nem is szabad kiabálni, és most mindenki úgy megy ki szünetre, hogy nem szalad, hanem sétál. Mindenki megértette? Igeen, hangzik kórusban. Jó, akkor kimehettek szünetben. Mintha az előző perc nem létezett volna, ugyanúgy rohannak, kiáltanak, senki nem sétál. Pedig olyan nagy szemekkel és ártatlan egyszerűséggel néztek és ígértek. Miért nem tartják be? Izrael miért felejtette el annyiszor, hogy mit ígért Istennek? Én miért jövök sokszor szinte kétségbeesve, miután sokadszor sem sikerül megtartsam, amit az Úrnak megfogadtam? Néha épp az úrasztalánál gondolkodom azon, hogy akkor most újra ígérjem meg, most aztán fog sikerülni? Meg tud Isten bocsátani annyiszor? A hitvallás is jelentkezik, hogy a mégis fennálló emberi gyarlóságot Krisztus szenvedése és halála elfedezi. Egyedül Istené a dicsőség, hogy azt is el tudjuk mondani, hogy amikor törekszünk betartani ígéreteinket, és erőtlenségünk tudatában Isten segítségét kérjük, bizony van, amikor sikerül legyőzni a kísértést, sikerül az Úrnak szentelni életünket egy helyzetben. Ebben bízva mondom ma a választott néppel együtt, Istenem, hogy nem akarlak elhagyni Téged, és Rád bízom magam, hogy Te erősíts meg fogadalmaimat betartani.

2010. nov.30. kedd - Andor

Zsoltárok könyve 90,8: Magad elé állítod bűneinket, titkolt vétkeinket orcád világossága elé.

Hetente egy nap az iskolában tanítok. Az ottani tanári kar szokása az, hogy amikor a gyermekek rossz fát tesznek a tűzre, berendelik őket a tanári szobába, és ott minden tanár jelenlétében kérdezik ki az eseményekről, majd pedig legtöbb esetben megszigorítják őket, súlyosabb esetben büntetést szabnak ki rájuk. Nem tudom, mennyire jó módszer ez, de számomra elgondolkoztató tapasztalatot jelent. Azok a gyermekek, akik a folyósón szünetben társaik előtt bátrak, hangoskodók, nem ritkán dicsekvők és sok mindent bevállalók, a tanárok előtt általában szelídek, ártatlan tekintettel, remegő hangon igyekeznek bizonyítani, hogy nem is hibásak, vagy, amikor nyilvánvaló rosszaságot tesznek, akkor sírnak, lehajtják fejüket, és zokogva kérnek bocsánatot, mert nem akartak rosszat, vagy nem gondolták, hogy ilyen következmények lesznek. Pedig mindössze 4-5 tanár szokott a tanári szobában lenni, és ők is csak emberek. Valahogy ilyenek vagyunk mi is, noha mi már nem embereknek kell számot adjunk. Amikor vétkezünk, bűnt követünk el, akkor bátrabbak vagyunk, nem gondolunk a következményekre, mintha kissé azt gondolná az ember, amiről tudja, hogy képtelenség, de mégis, hátha az ÚR nem látja, amit teszek, talán nem figyel épp most ide. Nekünk, felnőtt keresztyéneknek van még egy nagy és téves szemléletünk. Rettegve ügyelünk arra, hogy az emberek előtt ne derüljenek ki legtöbbször hiábavalóságaink, de hamar megbékülünk azzal a ténnyel, hogy Isten mindent lát. Addig, míg valamilyen módon nem érezzük, hogy az ÚR maga elé állítja bűneinket, titkolt vétkeinket az Ő világossága elé, addig megalkuvásokkal, magyarázkodásokkal folytatjuk a bűnös

életmódot. Amikor baj, nyomorúság ér, akkor bánjuk, amit tettünk, fogadkozunk, hogy többé nem teszünk olyat, amiről tudjuk, hogy az ÚR akaratával ellenkezik. Adjon a mi URunk bölcsességet, hitet nekünk, hogy ne a büntetéstől való félelem miatt, hanem az iránta való hála és szeretet okán arra igyekezzünk, hogy ne cselekedjünk semmi olyat, amivel Őt megbántanánk, s amit utólag magunk is megbánnánk. Isten gyermekeinek az nem fenyegetés, hanem örömmüzenet, hogy egész életük az ő mennyei Atyjuk szeme előtt zajlik.